

Искаше да плаче. Въ тая страна е все едно, дали ще бждешъ силенъ или слабъ. Злобата е по-силна. Алчността е по-хитра. Тѣ коватъ оржжието си и безсърдечно унищожаватъ. Въ мрака не се виждаше нито единъ разтрогъ. Въ отчаянието си той не виждаше нито лжчъ надежда.

Да замине, да избѣга като Младенова! Охъ, това е най-лесно! Той разбираше сега повече отъ всѣкога Младенова, но не можеше да го последва.

Нѣкога той се шегуваше, че ще трѣгне и проповѣдва на хората да бждатъ горещи или студени. Сега трѣбва да стори нѣщо. Да избѣга е най-лесно. Къмъ друго го зовѣше неговата любовъ, защото той обичаше тая малка, помрачена страна. Надъ нея може да изгрѣе слънце, трѣбва само да се намѣри пжтьтъ къмъ него.

Стана му смѣшно. Въ тая страна, дето човѣшкиятъ животъ не се цени, дето всѣки бѣга да стигне прѣвъ властта и богатството, безъ да мисли презъ кжде минава — ако блесне слънцето, всичко би изглеждало още по-грозно.

Луташе се изъ мрака. Не намираше изходъ. Въ сърцето му лежеше мжка. На очитѣ му натежаваха сълзи. Нощта напредваше, градскиятъ шумъ който обикновено бие въ прозореца като роякъ заблудени пчели, стихваше.

Да, задачитѣ на живота не се изчерпватъ въ борбитѣ за устройство на една община спомняше си той думитѣ на Младеновъ. Тая борба е груба и реална, тя събужда най-долни инстинкти. Тя при-